

Arrest

nr. 86 836 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kaapverdische nationaliteit te zijn, op 2 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 april 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2009 en 7 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 27 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 oktober 2009 ongegrond wordt verklaard. Op 20 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 december 2009 ongegrond wordt verklaard.

Op 19 juli 2011 legt verzoeker samen met zijn partner van Nederlandse nationaliteit een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 8 september 2011 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 6 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die op 29 maart 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.09.2011 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De volgende voorgelegde documenten vormen geen afdoende bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie:

- Een huurovereenkomst op naam van betrokkene en zijn partner dd.17.10.11, reservatiebon Prijzenkoning dd. 19.11.11, brief Medico-Zorgverz. dd. 29.11.11, arbeidsovereenkomst dd. 08.09.11 en loonfiches dd. 10.10.11,

04.11.11 van betrokkene, brief ABVV-metaal dd. 08.11.11, brief Multris dd. 21.11.11, contractbevestiging Waterlink dd. 03.11.11 document mutualiteit dd. 24.11.11, documenten Bank van De Post dd. 18.11.11, 22.11.11 en 28.11.11, rekeningen Media Markt dd. 07.11.11, 26.08.11, 27.09.11, 28.10.11 aansluiting telenet dd. 22.11.11, contract Electrabel dd. 18.11.11, factuur Hubo dd. 28.10.2011, rekeningen van Ikea dd. 29.10.11 en 18.11.11 en een vignet ABVV dd. 02.11.11: deze documenten zijn te recent om de duurzaamheid van de relatie te bewijzen.

- Verklaring op eer: deze verklaring kan niet aanvaard worden aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria. Bijgevolg wordt het verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan *“van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9bis Vreemdelingen wet”*. Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

“De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het verrichten van een onderzoek in het kader van een verblijfsaanvraag zorgvuldig en degelijk tewerk gaat. Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

De DVZ bezondigt zich daarbij aan een uitermate rudimentaire en al even summiere motivering, waarbij simpelweg wordt geopperd dat er geen afdoende bewijzen voorliggen van de duurzame relatie.

De DVZ is bij de beoordeling van het dossier niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, minstens heeft zij deze niet correct beoordeeld en is daarom en op grond daarvan tot een onredelijk besluit gekomen.

Verzoeker betwist de motivering en doet opmerken dat hij wel degelijk ten genoegen van recht afdoende bewijzen heeft bijgebracht, die de duurzame relatie aantonen.

Dat blijkt ook zonder meer uit de afgifte van het verblijfsdocument op 08.03.2012 — dit gebeurde derhalve na de aangevochten beslissing die om die reden dan ook de facto als ongedaan gemaakt dient beschouwd te worden. Voor zoveel als nodig verwijst verzoeker nogmaals naar de registratie van de wettelijke samenwoning sedert 19.07.2011 alsmede naar alle andere feiten en stukken die werden bijgebracht.

Al deze gegevens en elementen vertonen in hun samenhang een dermate voldoende objectieve en afdoende bewijskracht van het bestaan van de hechte en duurzame relatie tussen verzoeker en zijn vriendin van meer dan een jaar voorafgaand de aanvraag.

Indien DVZ er dan zomaar licht over gaat stellende bijvoorbeeld dat de verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst en derhalve niet kunnen aanvaard worden, dan doet zij juist afbreuk aan die samenhang der voorgebrachte bewijzen en schendt zij het beginsel van de behoorlijke onderzoeksplicht en miskent zij alzo haar motiveringsplicht. Immers, het is niet duidelijk waarom verklaringen van derden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid zouden kunnen getoetst worden. Vooreerst kunnen zij getoetst worden aan alle andere elementen in het dossier — zodoende resulteert daaruit dat zij wel degelijk voldoende objectiviteit vertonen om als waarachtig te kunnen/moeten weerhouden worden.

Mocht men alsnog twijfels hebben over de juistheid van de verklaringen, dan kan DVZ toch eenvoudigweg vragen dat de betrokken derden zouden worden verhoord. Zo handelen is wat men noemt een zorgvuldig en correct onderzoek voeren — quod non in casu!

Doch bovenal is er — en het weze herhaald — het feit dat verzoeker twee dagen na de aangevochten beslissing wél een verblijfskaart F heeft gekregen.

Of nog, er is duidelijk een tegenstrijdigheid in het beslissings- en handelingsoptreden van DVZ. Deze tegenstrijdigheid dient in het voordeel van verzoeker te spelen, temeer omdat de afgifte van de F-kaart van latere datum is dan de aangevochten beslissing.

Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, met de voeten werd getreden.”

2.2. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend tot verblijf van langer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie, op grond van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen terecht dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nu de bestreden beslissing geenszins een beoordeling betreft van een aanvraag ingediend op grond van voormelde bepaling.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

(...)”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner, burger van de Unie, wenst te beroepen toe om met alle middelen van recht het duurzame en stabiele karakter van de relatie aan te tonen.

Verzoeker is het niet eens met de motivering in de bestreden beslissing dat de neergelegde documenten niet kunnen aanvaard worden als een afdoende bewijs van hun relatie. Hij wijst op de registratie van hun wettelijke samenwoning sedert 19 juli 2011 alsmede naar alle andere feiten en stukken die werden bijgebracht. Hij meent dat in hun samenhang genomen deze gegevens en elementen een afdoende bewijskracht hebben van het bestaan van de hechte en duurzame relatie tussen verzoeker en zijn vriendin en dit sinds meer dan een jaar. Verzoeker meent tevens dat de verklaringen van derden kunnen worden getoetst aan alle andere elementen in het dossier en deze derden eventueel kunnen worden verhoord in het kader van een zorgvuldig en correct onderzoek. Tevens meent verzoeker dat er een duidelijke tegenstrijdigheid is in het beslissings- en handelingsoptreden van de Dienst Vreemdelingenzaken nu verweerder, nadat de bestreden beslissing is genomen, een F-kaart heeft afgeleverd aan verzoeker die volgens hem, gelet op de latere datum, voorrang heeft op de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat bij het opmaken van de bijlage 19ter bij de indiening van verzoekers aanvraag werd vastgesteld dat verzoeker zijn paspoort en een bewijs van partnerschapsband met zijn partner aan de hand van een verklaring wettelijke samenwoning heeft bijgebracht. Tevens werd aan verzoeker expliciet gevraagd om binnen de drie maanden, ten laatste op 7 december 2011 bewijzen bij te brengen van hun duurzame relatie, met name het bewijs van één jaar regelmatige ontmoetingen (tbv 45 dagen), het bewijs van 1 jaar samenwoont.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een huurovereenkomst voorlegt waarbij verzoeker en zijn partner als huurder worden vermeld, een kwijting voor de eerste maand huur ondertekend op 17 oktober 2011, een aankoopbewijs van een interieurwinkel van 19 november 2011 en een krediet afgesloten voor deze aankoop op naam van verzoekers partner, een document van de zorgkas van 29 november 2011, een arbeidsovereenkomst op naam van verzoeker ondertekend op 8 september 2011, twee loonbrieven van verzoeker voor de maanden oktober en november 2011, een aansluiting bij de vakbond van verzoeker op 8 november 2011, een aansluiting bij de watermaatschappij op 3 november 2001 op naam van verzoekers partner, een document van de mutualiteit van 24 november 2011 op naam van verzoeker, documenten van de bank op naam van verzoeker van de maand november 2011, een aankoopbewijs van 'Mediamarkt' van 7 november 2011 op naam van verzoeker en zijn partner, een internetaansluiting van 22 november 2011 op naam van verzoekers partner, een aansluiting voor elektriciteit op naam van verzoeker van 18 november 2011, aankoopbewijzen zonder naamvermelding van 'Mediamarkt', 'Hubo', 'Ikea', 'Blokker' van de maanden juli, augustus, september, oktober en november 2011, een getuigenverklaring van verzoekers zus dat verzoeker en zijn partner reeds twee jaar een relatie hebben en ook zijn gaan samenwonen.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dienaangaande als volgt:

"(...)

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De volgende voorgelegde documenten vormen geen afdoende bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie:

- Een huurovereenkomst op naam van betrokkene en zijn partner dd.17.10.11, reservatiebon Prijzenkoning dd. 19.11.11, brief Medico-Zorgverz. dd. 29.11.11, arbeidsovereenkomst dd. 08.09.11 en loonfiches dd. 10.10.11,

04.11.11 van betrokkene, brief ABVV-metaal dd. 08.11.11, brief Multris dd. 21.11.11, contractbevestiging Waterlink dd. 03.11.11 document mutualiteit dd. 24.11.11, documenten Bank van De Post dd. 18.11.11, 22.11.11 en 28.11.11, rekeningen Media Markt dd. 07.11.11, 26.08.11, 27.09.11, 28.10.11 aansluiting telenet dd. 22.11.11, contract Electrabel dd. 18.11.11, factuur Hubo dd. 28.10.2011, rekeningen van Ikea dd. 29.10.11 en 18.11.11 en een vignet ABVV dd. 02.11.11: deze documenten zijn te recent om de duurzaamheid van de relatie te bewijzen.

- Verklaring op eer: deze verklaring kan niet aanvaard worden aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria. Bijgevolg wordt het verblijf aan betrokkene geweigerd.

Uit de motieven blijkt dat verweerder niet zonder meer stelt dat de getuigenverklaringen en de bijgebrachte stukken onvoldoende zijn als bewijs van hun relatie, doch dat verweerder specifiek aangeeft dat uit deze documenten de duurzaamheid van de relatie niet blijkt. De verklaring van wettelijke samenwoning dateert van 19 juli 2011 en de bijgebrachte documenten dateren bijna allen van november 2011. Geen enkel document dateert van voor 19 juli 2011, zodat de documenten hoogstens een periode van zes maanden bestrijken. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder te oordelen dat hieruit de duurzaamheid van de relatie, met name meer dan één jaar niet kan worden afgeleid. Daarnaast wordt één enkele getuigenverklaring voorgelegd van verzoekers zus die verklaart dat verzoeker en zijn partner reeds twee jaar een relatie zouden hebben. Ook hier is het niet kennelijk onredelijk te stellen dat een getuigenverklaring niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Verzoeker meent dat deze worden gestaafd door de documenten die worden bijgebracht, doch zoals hoger aangegeven kunnen deze hoogstens voor een periode van zes maanden een bewijs vormen van de relatie. Zij dekken geenszins een periode van twee jaar, zodat deze documenten het getuigenis niet objectiveren. Verklaringen van derden vertonen een gesolliciteerd karakter en het is voor verweerder onmogelijk om de waarachtigheid van individuele verklaringen van personen na te gaan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker toont met zijn betoog evenwel niet aan met welke elementen die aan verweerder ter kennis zijn gebracht op het ogenblik van de bestreden beslissing, geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat verweerder de getuigen had kunnen verhoren, evenwel is het aan verzoeker om de nodige bewijzen van zijn duurzame relatie naar voor te brengen en een zorgvuldig samengestelde aanvraag in te dienen. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker expliciet werd gevraagd om bewijzen van zijn duurzame relatie van meer dan één jaar naar voor te brengen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder op onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Waar verzoeker wijst op de F-kaart die hem werd uitgereikt met een geldigheid van 8 maart 2012 tot 8 maart 2017, wijst verweerder in de nota met opmerkingen dat verzoeker met dit gegeven, met name dat hij na de bestreden beslissing in het bezit werd gesteld van een F-kaart, niet aan dat de bestreden beslissing op onredelijke of onzorgvuldige wijze werd genomen.

Tevens wijst verweerder in de nota erop dat de afgifte van de F-kaart een materiële vergissing betreft van de gemeente, nu duidelijk een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Verweerder voegt ook een uittreksel uit het rijksregister waaruit zou blijken dat de kaart werd afgegeven op 22 maart 2012 en op 29 maart 2012 opnieuw werd ingehouden.

Het wordt niet betwist dat de bevoegdheid voor het nemen van een beslissing aangaande verzoekers verblijfsrecht *in casu* bij de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ligt. De gemeente is belast met de kennisgeving van de bestreden beslissing en de eventuele afgifte van de verblijfstitel. De afgifte van de verblijfstitel is slechts een bevestiging van het verblijfsrecht doch doet geen verblijfsrecht ontstaan.

Verzoeker betwist ter terechtzitting niet dat de F-kaart hem op 22 maart 2011 werd overhandigd en deze op 29 maart 2012 opnieuw werd ingehouden. De bestreden beslissing werd op 6 maart 2012 genomen, doch slechts op 29 maart 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht. Aldus heeft de gemeente verzoekers F-kaart ingehouden op het ogenblik dat de weigeringsbeslissing aan verzoeker werd betekend. Nergens uit het dossier blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris reeds eerder een (positieve) beslissing zou hebben genomen ten aanzien van verzoeker. Uit het geheel van het dossier en de gang

van zaken blijkt dat de afgifte van de F-kaart door de gemeente berust op een materiële vergissing die binnen de week en op het ogenblik van de kennisgeving van de eigenlijke beslissing werd rechtgezet. Het loutere feit dat een verblijfskaart bij vergissing werd afgegeven, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN